

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

Historiae Ecclesiasticae Pars Tertia, Qva Continentvr Hermiae Sozomeni
Salaminij lib. 9. Euagrij Scholastici Epiphanensis lib. 6

Christopherson, John

[Köln], 1569

De Iuliani præuaricatoris defectione, & morte Imperatoris Constantij. Cap.
I.

urn:nbn:de:hbz:466:1-12718

HERMIAE SO-

ZOMENI SALAMINII HI-

STORIAE ECCLESIASTI-

CAE LIBER QUINTVS.

*De Iuliani praeuaricatoris defectione, & morte
Imperatoris Constantij. CAP. I.*

VM in ecclesia versus Orientem he-
res hoc modo gesta sunt, Iulianus
Cæsar, Barbaris, qui propter Rhenū
incolunt, prælio deuctis, multos eo-
rum interfecit, alios viuos cepit.
Qui cum id temporis perillustis vi-
deretur, & propter modestiā & sua-
uitatem morum militibus admodū

charus esset, ab illis Augustus declaratus est. Atque nulla,
vt est perisimile, de hac re excusatione purgationeue apud
Constantium vsus, magistratus ab eo constitutos mu-
tauit, literasque illius, quibus Barbaros Romam ad bel-
lum contra Magnentium gerendum vocauerat, dedita ope-
ra eis ostendit. Porro autem, cum iam antea fidem Christi-
anam professus fuisset, subito mutata religione, se ponti-
ficem nominauit: Gentiliū delubra adire, immolare simu-
lachris, suos subditos, ad id genus religionis impellere cœ-
pit. Atque cum à Persis in Romanos irruptionem factum
iri expectaretur, & Constantius ob hanc causam commo-
raretur in Syria, iste ratus se sine vlllo prælio factio Illyrios
in suam potestatem redacturū, iter ad eos capepsit: causam
simulat suæ profectionis, quod recta ad Cōstantiū sui pur-
gandi causa iret: ne scilicet videretur sua sponte cōtra eius
voluntatem imperij insignia à militibus suscepisse. Fertur
autem cum primum fines Illirij ingrederetur, vites post
vindemiam circiter vergiliarum occasum vuis acerbis
minimeque maturis onustas visas esse: roremque tum
in eius, tum in comitum suorum vestes ex aere de-
lapsum, singulis guttis signum crucis in eas impressisse.

N iiij Quæ

SOZOMENI HISTOR.

Quæ res cum visæ fuissent, non ipse solum, verum etiam alij, qui eum comitabantur, vvas haud maturas intemp-
 stiuè apparentes aliquid boni portendere: rorem autem de-
 missum, vestem cuiusque, in quam forte cadebat, tali nota
 casu ac fortuito signasse existimarunt. At verò ab alijs di-
 cebatur, ostentorum alterum significare imperatorem im-
 maturo ætatis suæ tempore, non aliter atque vvas immatu-
 ras periturum, & imperium eius ad exiguum tempus dura-
 turum: alterum indicare religionem Christianã celestè esse,
 & omnes figura crucis signari oportere. Quæ cõiecturæ fu-
 ere eorum, qui doctrina & religione ab imperatore dissen-
 tiebant: neque certè, vt videtur, à veritate aberrauere.
 Nam temporis progressio vtrunq; verè dictum esse demõ-
 strauit. Vbi verò Constantius in animum induerat cõtra
 Iulianum bellum gerere, relicta expeditione aduersus Per-
 sas instituta, properè Constantinopolim cõtendit. Quo
 quidem in itinere ad fontes Mopsi inter Cilices & Cappa-
 doces, qui prope Taurũ incolũt, mortè obiit: annos natus
 circiter quadraginta quinq;, quorũ viginti vnà cum patre,
 viginti aut̃ alios, & præterea quinq; post patris mortem im-
 perauit. Quo mortuo, Iulianus iã Thraciam obtinuit: nõ
 diu post Constantinopolim profectus imperator declara-
 tus est. Gẽtiles aut̃ rumore dissipabant, eũ à vatibus ac dæ-
 monibus, qui mortem Cõstantij, & rerum commutationẽ
 illi præsignificabant, antequã è Gallia discederet, fuisse
 ad hanc expeditionem suscipiendam excitatum. Sane fu-
 isset probabile istarum rerum scientiam prænotionem vo-
 casse, nisi ipsum, qui imperijs iam dulcedinem velut in som-
 nio solum degustasset, quàm primũ vitæ exitus occupasset.
 Nã stultũ arbitror affirmare, quòd is cũ naturalẽ Cõstantij
 mortẽ, & suam ipsius cadẽ à Persis faciendam præuidisset,
 se sua volũtate morti ante oculos propositæ obijceret: quæ
 quidem mors ei apud vulgus hominum nihil aliud conci-
 liaret, quàm notã inscitix, & rei militaris ignorationis o-
 pinionem: populo autem Romano tantum apportaret pe-
 riculi, vt parum abesset, quin aut totum, aut maxima eius
 pars in discrimen adduceretur in ditionem ac potestatem
 Persarum veniendi. Atque ista quidem, ne prætermissa vi-
 derentur, sunt ad hunc modũ à nobis cõmemorata: de qui-
 deren-

bus, vt quisque volet, ita existimet.

*De educatione, & viuendi consuetudine Iuliani,
& de eiusdem ad imperium accessione.*

CAPVT II.

Mortuo verò Constantio, grauis persecutionis ter-
ror ecclesiæ iniectus est: atque partim tempus diutur-
num interiectum, quo eiusmodi periculorum fuerat
insueti, partim veterum cruciametorum recordatio, partim
imperatoris in religionem Christianam odium effecit, vt
Christiani acerbius in expectanda persecutione affligeren-
tur, quàm in eadem perferenda. Nam fertur Iulianum sta-
tim ab initio imperij sui, omni exuto pudore, adeò apertè
fidem in Christum denegasse, vt hostijs, dæmonum inuo-
cationibus, quas Gentiles ἀποτροφαίους, id est, propulsa-
trices malorū, vocant, & sanguine victimarū mactatarū la-
uacrū baptismatis, quo nos expiari solemus, delcuisse, ini-
tiationē ecclesiæ abieciisse, & ex eo tempore tempus ætatis
priuatim & publicè in animalium incisionibus, in victimis
& alijs nefandis ritibus peragendis, quos Gentilium mos
fert, contriuisse. Atque fama est quodam tēpore ei viscera
animalis inspectanti signum crucis in eisdē apparuisse co-
rona circum datum: & nōnullos, qui eius diuinationis erāt
participes, in metum coniectos esse, quippe qui inde con-
ijcerent religionem Christianam deinceps vires acqui-
situram, & doctrinam Christi perpetuò duraturam. Coronā
enim crucis signo circumiectam, tum victoriæ indicatiū esse,
tum æternitatis: propterea quòd in rotundū ambitum du-
cta, omni ex parte initiū habet, & in se ipsa desinit. At prin-
cipem artis diuinandi imperatorem bono animo esse ius-
sisse: nam victimas mactatas res prosperas illi, & ex animi
sententia fluentes portendere, quippe cum notā religionis
Christianæ circumcludere, & in vnū coarctare viderentur,
ne latius propagetur, neue liberè, quo velit, peruadat, præ-
sertim cum circulo, velut termino quodam circūscribatur.
Nunciatū est mihi præterea, quòd cum fortè in adyta quæ-
dam celeberrima eaq; terribilia maximè, seu mysterij cuius-
dam obeundi, seu oraculi consulendi causa descendisset,

N v & spe-